

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **R. W. G.**, zast. Mgr. Tomášem Maxou, advokátem se sídlem Petrská 1136/12, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2022, čj. MSK 94344/2022, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 9. 2023, čj. 18 A 23/2022-38,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **4 114 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce.

### O d ů v o d n ě n í :

#### I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Nový Jičín (správní orgán I. stupně) rozhodnutím ze dne 15. 6. 2022, čj. MUNJ-58548/2022/OPA-Koc, sp. zn. OPA/59185/2021/Koc-PD, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku, spočívajícího v tom, že při řízení motorového vozidla při odbočování vlevo vjel do protisměru a levou střední částí autobusu narazil do levé zadní části stojícího motorového vozidla, tedy porušil § 11 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu). Za to mu uložil pokutu 2 000 Kč. Žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně v záhlaví označeným rozhodnutím tak, že vypustil ze skutkové věty obecnou povinnost řidiče uvedenou v § 4 písm. a) zákona o silničním provozu a snížil pokutu na 1 700 Kč. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, které Krajský soud v Ostravě výše označeným rozsudkem vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud vyšel především z toho, že žalobce konzistentně v řízení před správním orgánem I. stupně navrhoval výslech znalce, neboť měl pochyby o bezvadnosti použitého znaleckého posudku. Vzněl konkrétní námitky k jednotlivým odpovědím znalce, a i v odvolání vyzdvihl nereálný popis nehodového děje v posudku. Námitky žalobce prvostupňový orgán vypořádal prostou úvahou o nadbytečnosti důkazu

výslechem znalce a spekulacích žalobce. Žalovaný tuto úvahu posvětil a námitky hodnotil jako nekonkrétní. Podle krajského soudu žalobce jednoznačně a věcně formuloval námitky, jež nejsou spekulativní. Požadavek na řádné vyhodnocení „své varianty nehodového děje“ s vyzdvihnutím konkrétních rozporů jak znaleckého posudku, tak jeho podkladů, nelze v dané věci považovat za nadbytečný. Je sice otázkou správní úvahy žalovaného, aby rozhodl, které důkazy provede, toto právo však nelze chápat jako absolutní. S ohledem na obsah námitek žalobce bylo namístě je náležitě vyhodnotit.

[3] Krajský soud přisvědčil některým skutkovým pochybnostem žalobce a připomněl i to, že policejní orgán v oznámení o přestupku uvádí, že řidič osobního automobilu měl v úmyslu odbočovat vpravo, což je uvedeno i v dalších podkladech. Správní orgán I. stupně v tomto směru až následně „mlčky“ přistoupil ke změně. To sice samo o sobě není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, avšak může to mít vliv na otázku dostatečně zjištěného skutkového stavu. Krajský soud mimo jiné dále shledal, že žalovaný sám si v některých ohledech v napadeném rozhodnutí protiřečí, otázka „vytočení kol vpravo“ zaznívá poprvé až v odůvodnění napadeného rozhodnutí a stejně tak závěr žalovaného o tom, že by k nehodě došlo, i kdyby řidič osobního vozidla nepopojel, ze znaleckého posudku jednoznačně neplyne. Obsah a rozsah námitek žalobce tedy měl vést žalovaného k závěru o tom, že podaný znalecký posudek neobstojí, a je na místě znalce vyslechnout (zadat mu doplnění vypracovaného znaleckého posudku). K tomu krajský soud nad rámec dodal, že ani procesní taktika žalobce nemůže vyústit v upření základních práv obviněného z přestupku.

[4] S odkazem na judikaturu krajský soud dále připomněl, že znalecký posudek nepožívá větší důkazní síly než jiné důkazní prostředky a musí prověřován nejen z hlediska právní korektnosti ale též věcné správnosti. Platí rovněž, že při pochybnostech o objektivitě posudku jej nemůže správní orgán nahradit svým názorem, nýbrž musí znalce vyslechnout (uložit mu, aby posudek doplnil nebo jiným způsobem odstranil nedostatky z něho vyplývající). Krajský soud zdůraznil, že nikterak nepředjímá možné závěry doplnění znaleckého posudku. Pokud však žalovaný vyhodnotil, že jsou důkaz výslechem znalce, resp. doplnění znaleckého posudku, nepotřebné, byl povinen neprovedení důkazu řádně odůvodnit. V projednávané věci je dána „ne zcela nepravděpodobná možnost“, že se skutkový děj mohl odehrát jinak. Závěry znaleckého posudku nejsou ve světle námitek žalobce zcela přesvědčivé. Žalovaný proto zatížil své rozhodnutí vadou, pokud „nekriticky“ akceptoval závěry znaleckého posudku, nedostatečně zjistil skutkový stav a přezkoumatelným způsobem nevypořádal všechny námitky žalobce směřující do znaleckého posudku (jeho podkladů).

## II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[5] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Nesouhlasí s tím, že nebyl zjištěn skutkový stav, resp. že mělo být vyhověno návrhu na provedení výslechu znalce. Znalecký posudek obsahuje odpovědi na uplatněné námitky a znalec by byl nucen odpovídat na již vyřešené otázky. Podle stěžovatele lze situaci shrnout tak, že autobus „stříhl zatáčku“. Auto se nacházelo ve svém pruhu, autobus v tom protisměrném. Znalec dovedl, že v okamžiku střetu osobní vozidlo stálo. Aby mohlo dojít k danému poškození vozidel, musel řidič osobního vozidla popojet doprava. Znalec vyloučil

pokračování

jako technicky nepřijatelnou verzi, že osobní vozidlo nezastavilo. V tomto ohledu se znalecký posudek shoduje s výpovědí svědka Nováka. Podle stěžovatele se mýjí se závěry znalce a se zjištěným skutkovým stavem závěry krajského soudu v bodě 49 rozsudku, podle něhož nemohlo osobní vozidlo stát způsobem odpovídajícím následnému odbočení vlevo. Jde-li o zamýšlený směr odbočení vozidla, jímž se krajský soud zabývá v bodě 50 rozsudku, ten považuje stěžovatel za podružný. Ať už chtěl řidič vozidla odbočit kamkoliv, zákonnou povinnost porušil žalobce. To, že řidič automobilu uvedl, že chtěl odbočit doleva, nicméně aby se vyhnul autobusu, popojel autem doprava, jsou dvě odlišné skutečnosti, které krajský soud mylně považuje za jednu. Údaj v protokolu a v oznámení o přestupku o odbočení vpravo představoval zjevnou chybu v psaní. Krajský soud podle stěžovatele mylně interpretuje obsah spisu i v rámci bodu 52 rozsudku. Konstatování, že i kdyby řidič automobilu nepopojel, ke střetu by došlo, vyplývá ze znaleckého posudku. Opak dovozuje krajský soud nesprávně. Stěžovatel též připomíná průběh řízení z hlediska reakcí žalobce na vyhotovený posudek. Otázky, kterými polemizuje se závěry posudku, žalobce uváděl již dříve, přičemž odpovědi na tyto otázky ze znaleckého posudku plynou. Úvahy, které na tyto námitky reagují, obsahuje prvostupňové i odvolací rozhodnutí, které tvoří jeden celek. Závěr krajského soudu fakticky vytváří pro správní orgán povinnost vyslechnout znalce vždy, pokud s ním obviněný nesouhlasí (což bývá pravidlem). Takovou povinnost však zákon nestanoví.

[6] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její odmítnutí pro nepřijatelnost. Poukazuje na to, že kasační stížnost je založena pouze na polemice se skutkovými závěry krajského soudu.

### III. Přijatelnost kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud se v dané věci zabýval předně její přijatelností ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť u krajského soudu rozhodoval samosoudce. Zabýval se tedy tím, zda kasační stížnost (ve smyslu výše uvedeného ustanovení) *svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele*. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti lze odkázat na usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS (jehož závěry se použijí i mimo oblast mezinárodní ochrany, viz usnesení NSS ze 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost tedy bude přijatelná, pokud: (i) se dotýká zatím judikaturou neřešených právních otázek; (ii) se týká právních otázek řešených rozdílně; (iii) je třeba judikaturního odklonu; či (iv) došlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (k aplikaci těchto důvodů na kasační stížnost podanou žalovaným správním orgánem viz usnesení NSS z 29. 11. 2023, čj. 1 Azs 203/2023-48, bod 9).

[8] Žádná část kasační argumentace uplatněné v nyní projednávané věci podle Nejvyššího správního soudu přijatelnost kasační stížnosti nezakládá. Ostatně ani sám stěžovatel v kasační stížnosti nijak nevysvětluje, z jakého důvodu by tato kasační stížnost přijatelná být měla. Kasační stížnost nevyvolává otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny nebo byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon. Nejedná se ani o případ zásadního pochybení krajského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva.

[9] S ohledem na stěžovatelem uplatněné důvody kasační stížnosti z hlediska přijatelnosti kasační stížnosti v nynější věci přichází v podstatě v úvahu jen důvod shora vymezený pod bodem (iv), který je však jen výjimečným nástrojem pro řešení zásadních pochybení. Sestává především ze dvou typizovaných situací: (a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu, či (b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (viz výše zmíněné usnesení čj. 1 Azs 13/2006-39). Na přijatelnost dle situace (a) v dané věci zde s ohledem na uplatněné námitky usuzovat nelze. V úvahu tedy přichází jen situace (b), u níž je však třeba, aby se jednalo skutečně o zásadní pochybení krajského soudu. Případná nevýrazná pochybení zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační stížnosti (opět viz usnesení čj. 1 Azs 13/2006-39, jakož i řadu navazujících rozhodnutí, například usnesení NSS z 31. 1. 2018, čj. 1 Azs 379/2017-26 či z 15. 12. 2022, čj. 8 Azs 195/2022-28).

[10] Klíčové závěry krajského soudu, k nimž v dané věci dospěl a které se týkají nedostatků ve skutkových zjištěních správních orgánů a požadavků na odůvodnění správního rozhodnutí, jsou plně přezkoumatelné a zcela logické. Krajský soud tyto závěry navíc dosti detailně zdůvodnil, a to i s odkazem na příslušnou právní úpravu a za použití existující judikatury. Podrobně se přitom v návaznosti na skutečnosti plynoucí ze správního spisu zaměřil na konkrétní okolnosti dané věci, ze kterých vycházel – v tomto směru tedy není ani zřejmé (jak tvrdí stěžovatel), že by z daného rozhodnutí měla být dovozována nějaká (obecnější) povinnost správních orgánů. Nejvyšší správní soud tak v projednávané věci s ohledem na výše uvedené k podstatě a východiskům odůvodnění napadeného rozsudku nemá výhrady svědčící přijatelnosti kasační stížnosti. I kdyby snad totiž krajský soud z hlediska sporných otázek dílčím způsobem pochybil, rozhodně by nešlo o hrubé pochybení při výkladu způsobem, který by vyžadoval zásah kasačního soudu (usnesení NSS z 11. 8. 2023, čj. 8 As 120/2022-28). K tomu je třeba navíc připomenout, že je to především krajský soud, který je oproti Nejvyššímu správnímu soudu povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek (rozsudky NSS z 1. 3. 2017, čj. 6 As 256/2016-79, bod 21, či z 13. 5. 2020, čj. 6 Afs 7/2020-52, bod 23).

[11] Stěžovatel proti závěrům krajského soudu v nynější věci staví svou argumentaci založenou především na zdůraznění některých okolností věci, jejich vyhodnocení a na tom, co lze dovodit z existujících podkladů (především ze znaleckého posudku). Fakticky tedy jde (slovy krajského soudu) o posouzení „spekulativnosti či reálnosti žalobcem předestřené varianty nehodového děje“, resp. vyhodnocení toho, zda skutečně existují v některých otázkách ve znaleckém posouzení rozpory (resp. či nebyly vypořádány některé rozpory v jeho podkladech), a zda lze v odůvodnění správních rozhodnutí či ve znaleckém posudku nalézt dostatečnou odpověď na žalobcem vznesené námitky. K tomu je však třeba uvést, že detailní posuzování takových dílčích (skutkových) otázek (jako jsou pozice vozidla při střetu, vytočení jeho kol, zamýšlený směr odbočení apod.) a hodnocení toho, zda některou z výše popsaných okolností krajský soud zohlednil dostatečně či nikoli, by popíralo samotný smysl institutu přijatelnosti kasační stížnosti, jak byl popsán výše.

[12] Poukazuje-li pak stěžovatel v kasační stížnosti na to, co má plynout z jeho vyjádření k žalobě, lze k tomu toliko odkázat na existující ustálenou judikaturu, podle níž nedostatky

pokračování

odůvodnění správního rozhodnutí nelze zhojit ve vyjádření k žalobě či v kasačním řízení (např. rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2004, čj. 3 As 51/2003-58).

#### IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, bod 18). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalobci se přiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti spočívajících v odměně jeho zástupce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 3 100 Kč a náhradě hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 7 bod 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Odměnu (zvýšenou o 21 % DPH v částce 714 Kč) v celkové výši 4 114 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. srpna 2024

Milan Podhrázký  
předseda senátu